

DIUMENGE DIARI DE SESSIONS

Jordi Xuclà
DIPUTAT DE CIU AL CONGRÉS

UNA ILLA... ENERGÈTICA

LA GUERRA DEL GAS

1 Algèria és la principal i quasi única proveïdora de gas natural de la península ibèrica, que avui per avui és una illa energètica. S'han viscut setmanes de nervis. Algèria ha amenaçat en pujar un 30% el preu del gas natural que es transporta des d'aquest país a la península gràcies al bon projecte empresarial que va dissenyar Pere Duran-Farrell, en una època ben diferent en quant a la recerca de noves fonts d'energia. Per ara s'ha pogut aturar aquesta pujada espectacular del preu del gas que hauria suposat el trencament dels comptes de Gas Natural, però Algèria ja ha anunciat que vol construir una nova connexió amb Itàlia per diversificar el seu mercat europeu. Tot això ens porta a pensar, urgentment, en altres fonts energètiques i en una regió euròmediterrània connectada en xarxa en matèria, també, d'energia.

UNA AUTOPISTA DE DOBLE VIA

2 Amb el pas dels anys, les infraestructures canvien d'utilitats. Quan es va començar a dissenyar la interconnexió elèctrica entre la Península Ibèrica i França, la idea dominant era construir una autopista d'energia que servís per comprar energia elèctrica d'origen nuclear a França. En els darrers anys, l'energia solar ha evolucionat ràpidament, aquesta es pot generar al sud de la Península i sobretot es generarà al Magreb. L'autopista, doncs, serà de doble direcció, no només per importar energia sinó també per exportar-ne i per ser pas d'un projecte de més gran abast de desenvolupament econòmic del Magreb. Convé tirar endavant el projecte abans que Fran-

ça tingui un atac de tancament proteccionista... com en les tomàquets, en el seu moment.

NOUS DESTINS

3 Ja vaig escriure dijous la crònica sobre el profund canvi ministerial. Ara és l'hora de parlar dels nous destins dels exministres. L'exvicepresidenta Maria Teresa Fernández de la Vega serà membre del Consell d'Estat, com va quedar escrit en aquest diari fa unes setmanes, i amb moltes possibilitats de ser la nova presidenta en el lloc que vol deixar Rubio-Llorente. També està barrinant sobre el seu futur l'exministre Miguel Angel Moratinos, que de moment mantindrà el seu escó al Congrés, que ha descartat del tot ser candidat a l'alcaldia de Córdoba i que busca el seu futur com a enviat especial del Secretari General de Nacions Unides en alguna part del món. Vol posar distància a un cessament que, en calent, va encaixar malament. Moratinos ha fet bons oficis diplomàtics, tot i que molts cops li ha costat explicar perquè feia el que feia.

UNA RECOMPENSA

4 Manuel Aragón és el magistrat del Tribunal Constitucional que més va fer per descarrilar l'Estatut. Fou nomenat pel Govern de l'Estat (que nomena dos magistrats), a proposta de l'ara ministre Francisco Caamaño. Aragón ben aviat es va desmarcar de l'anomenat sector «progressista» i va començar a conspirar per una gran retallada amb els magistrats «conservadors» més contraris a l'Estatut. Aragón va fer naufragar els intents de preservar el text de l'Estatut de la primera

ponent. Aragón va jugar fort per diluir l'Estatut. Ara, Manuel Aragón és l'home que té més punts per convertir-se en el nou president del polititzat Tribunal Constitucional. Amb els vots dels «conservadors», el seu propi i el d'una magistratura governamental deixeble seva... Aragón serà el nou president. I al Govern no li sembla gens malament... cosa que demostra la capacitat de simulació durant tots els mesos que l'Executiu central deia que feia esforços per frenar una trenca-dissa que, en el fons, li semblava un «correctiu necessari a les pretensions excessives dels polítics catalans».

CAMPANYES NECESSÀRIES

5 Aquesta setmana hem presentat una reforma de la llei electoral en general que contempla una rebaixa d'un 15% de la despesa màxima possible de les campanyes electorals i una baixada del 15% del cost màxim de les campanyes institucionals. Mai seré una persona que en nom de l'austeritat laminaré el sistema democràtic i el sistema de partits. Però és evident que en temps de tants canals de comunicació es pot reduir la informació per explicar que hi ha eleccions convocades i, a més, s'ha de tornar a distingir entre campanya i precampanya. En aquest sentit, no hi haurà cartells exteriors el primer dia de campanya. Aquestes normes ja regiran per les municipals del 22 de maig de l'any que ve. Escric això perquè sembla una mica incoherent que els mateixos partits que han firmat aquesta reducció en una proposta de llei al Parlament espanyol... apostin, la majoria d'ells, per un increment en la campanya de les catalanes i ens informin amb fins a quatre campanyes institucionals que el 28 de novembre hi ha eleccions.

IMPOSSIBLE

6 M'han trucat del grup liberal del Consell d'Europa i m'han ofert ser observador de la netedat de les eleccions

parlamentàries de Moldàvia. Representaria el grup liberal en aquesta missió d'observació electoral. A mi m'agraden els territoris de frontera, els llocs que estan construït un Estat de Dret i lluitant contra la impunitat, els llocs reconduïts. He preguntat el dia de les eleccions a Moldàvia. 28 de novembre. Definitivament, el meu lloc aquest dia és en la votació de les eleccions a Catalunya i no pas la convulsa Moldàvia.

EGIPTE

7 El 28 de novembre també se celebren eleccions parlamentàries a Egipte. Un país importantíssim, amb més de 80 milions d'habitants, 21 dels quals viuen al Caire. L'estabilitat d'Egipte és una peça clau per l'estabilitat de la regió del Pròxim Orient. El partit de base islàmica radical, els Germans Musulmans, tenen una expectativa de caiguda de les seves possibilitats electorals. Un nou partit liberal té possibilitats de pujar. El Partit Nacional Democràtic de Hosni Mubarak serà el partit clarament hegemònic. Això ho diuen les previsions. I no pas, hem de pensar, un disseny previ del partit governamental. L'any que ve se celebraran eleccions presidencials, i Mubarak intentarà revalidar la presidència després de 30 anys de mandat i havent superat els 80 i amb una salut delicada. Egipte és un país molt interessant políticament, més enllà dels que el coneixem des d'una vessant turística. I té un règim de tolerància a certes llibertats i respecte a les dones que, comparativament, en el món àrab és molt destacable. És clar que Turquia ha progressat molt més en aquest camp... el BBVA està a punt de comprar el segon banc més important de Turquia, que és un país de tradició musulmana però no pas islàmic, i amb un fort component laic en els poders públics. Europa es va quedant petita i necessita socis per ampliar la seva musculatura... socis econòmics. I mira cap a l'Est i cap al sud.